

Elders opnieuw beginnen

Verander je van plek, dan verandert het leven. Dat lijken de autobiografieën van Raynor Winn, Nell Stevens en Deborah Levy ons te vertellen.

KATHY MATHYS

‘Maak een lijstje van de momenten waarop je leven ingrijpend veranderde’, zeg ik. ‘Kies er één uit en schrijf erover.’ Mijn studenten gaan aan de slag. Ze maken teksten over geboorte, dood, ziekte. Er wordt verhuisd, verbouwd, verlaten. Niet zelden komt er op zo’n moment van verandering een nieuwe plek in het vizier. Nadien praten we over de oefening. Niet iedereen heeft zin om voor te lezen. Te persoonlijk, klinkt het, te heftig. Niemand vraagt naar mijn moment van verandering. Dit is een schrijfles, geen theekransje. Nochtans weet ik waarover ik zou schrijven. Daar heb ik geen keuzelijstje voor nodig.

In het voorjaar van 2008 liep ik uren door het park en de straten van Eindhoven, een stad die ik tot februari van dat jaar nooit had bezocht. Van de montere, enigszins onnozele namen voor broodjeszaken en kledingwinkels – ‘Pakkend’ voor herenmode – ging iets geruststellend uit. Deze nieuwe plek was zoveel ordelijker dan het chaotische Brussel waar mijn huis stond, zoveel ordelijker ook dan mijn hoofd waarin het stormde. De ziekte die me aan het eind van dat voorjaar op een operatietafel zou doen belanden,

